

Ålder och skönhet

Grått hår är en ärekrona... (Ords 16:31).

De gamlas prydnad är deras grå hår (Ords 20:30)

Sann nåd är det underbaraste receptet för försköningen av ditt ansikte: ”*Visheten gör människans ansikte ljusst*” (Pred 8:1). Det finns något i ett oförställt allvar, en otvungen diskretion, i en okonstlad, älskvärd hållning, fri och naturlig, utan stelhet och pedanteri, som är mer tilltalande och älskligt för den omdömesgille än all världens underliga blandning av konstgjorda färger...

Det är självfallet tillåtet att med naturliga medel återställa det som naturen i ett för tidigt stadium genom olika tillfälligheter har berövat oss. Om sjukdom har försämrat vår utseende och skönhet, kommer hälsan att ge oss det tillbaka. Låt läkarna göra sitt för att återställa hälsan; han kan reparera en förfallen utstrålning bättre än målaren. Läkaren är Guds främsta redskap för att bevara liv och återställa hälsan, det vet jag; men om att vända sig till målaren, anställd för att restaurera bleknande skönhet, får du rådfråga Isebel; Där erkänner jag mitt ovetande...

Det förefaller mig som att vi ska vara införstådda med det förfall som tiden åsamkar våra kroppar, samtidigt ska stärkt hälsovård på ålderns höst göra oss mer livaktiga, aktiva, frimodiga och vitala i Guds verk. ”*Grått hår är en ärekrona*” och ”*De gamlas prydnad är deras grå hår*” - skäms vi då för vår ära? Föraktar vi vår krona? Duger inget annat än ungdomligt hår på ett åldrat huvud? Måste vi experimentera för att bringa våren åter i höstens tid? Den första är säkert mer behagfull, men den senare bär mer frukt och är nyttigare. Vem vill byta ut skördetiden mot såddens tid?

Puritan Sermons, Band 3, sid 502-503